

Het Loofhuttenfeest

Het Loofhuttenfeest wordt ook wel het Sukkoth-feest genoemd. (Enkelvoud is sukka). Sukkoth is het Hebreeuwse woord voor hutten of kooien. Het is het feest van de grote inzameling, (asif) Exodus 23:16, 34:22. Dit is het feest van JHWH hetwelk men elk jaar te Silo vierde, Richteren 21:19.

Tijdens dit feest heerste er grote vreugde, Deuteronomium 16:11,14. Principieel is het een dankfeest. Het Loofhuttenfeest heeft een op de toekomst gericht karakter en zou tevens een troonsbestijgingsfeest zijn. De inwijding van de tempel door Salomo viel op een Loofhuttenfeest, 1Koningen 8:65.

Het Loofhuttenfeest behoorde tot de drie jaarlijkse feesten, de bedevaartsfeesten. Dit feest is het laatste, en moest beginnen op de 15e der 7e maand. Op de eerst dag en op de laatste dag, de 8e, is een heilige samenroeping, een sabbat voor Elohim. Het is een verbodsdag, dan zult gij geen werk doen. Leviticus 23:34vv. Op dit feest moesten rijke offers worden gebracht: vuuroffer, brandoffer, spijsoffer, slachtoffer en drankoffers, elk op zijn dag. Leviticus 23:27.

Op de 1e dag diende het volk loofhutten te maken, waartoe men takken nam van schoon geboomte, palmtakken, meien van loofbomen, etc.-. Dit diende om de volk er steeds weer aan te herinneren dat hun voorouders 40 jaren in de woestijn hadden gewoond in tenten en hutten. Dit feest was dan ook niet alleen een dankfeest, maar ook een herinnering aan het heilsfeit dat JHWH Zijn volk uit Egypte had geleid, in de woestijn had onderhouden, en uiteindelijk in het beloofde land had gebracht. Het volk bouwde de loofhutten soms op hun dak, of in hun hoven en in de voorhoven van de tempel, op het plein van de Waterpoort en op het plein van de Efraïmpoort. Ezechiël en Zacharia noemen het Loofhuttenfeest als een feest dat op de vernieuwde aarde in de toekomst ook nog (of weer) zal worden gehouden. Ezechiël 45:25; Zach.14:18. Zacharia zegt dat Egypte straf zal krijgen als het niet opkomt om het loofhuttenfeest te vieren, n.l. dat zij dan geen regen zullen ontvangen.

Ook onze Meester hield dit feest. Hij ging als in het verborgen op naar dit feest, Johannes 7. Men had de gewoonte om op dit feest in een gouden kruik (of emmer) water te halen uit de Siloah-bron. Men goot dat water dan uit op het altaar op het tempelplein onder het uitspreken van de woorden uit Jesaja 12:3, n.l.: *Gij zult water scheppen uit de fonteinen des heils!* Toen

Yashua op de laatste dag van dit feest het uitgieten van het water aanschouwde, riep Hij: *Zo iemand dorst, die komen tot Mij en drinke!* Johannes 7:37.

Deze laatste dag noemde men de Hossana-dag (Hosjanna Rabba) een dag van heel bijzondere vreugde. Het was de dag van waterplenging, waarbij Psalm 118 werd gezongen: *“O Elohim geef nu voorspoed!”*. Aan het altaar had men een soort buis gemaakt die naar het Kedrondal afliep. De priester goot dan ook wat water met wijn gemengd in de buis, zodat iedereen kon zien dat het water ver weg vloeide, als teken voor de zegen naar de hele wereld, Zach. 14:8,16.

Wij denken niet dat deze gebruiken een inzetting van JHWH waren. Mogelijk is het een traditie, merendeels aan de heidenen ontleend, en daarvan maakt Yashua gebruik door op Zichzelf te wijzen als hét water des levens! De blindgeboorne die Yashua tijdens dit loofhuttenfeest genas, zond Hij heen naar de Siloahbron om het slijk van zijn ogen af te wassen. De man kwam ziende terug. Dus niet het water van Siloah had 'goddelijke kracht', nee, het was het speeksel en slijk van Yashua, en de gehoorzaamheid van de man. Aldus werden de joden met de feiten geconfronteerd!

Zo ook met het licht. Men had tijdens loofhutten allerlei feestverlichting aangebracht. Men had er een soort lichtfeest van gemaakt, wellicht aan de heidenen ontleend. Yashua noemt echter Zichzelf hét Licht der wereld, Johannes 8:12. Wij zien hieruit dat het volk graag feest vierde en de gebruiken en plechtigheden steeds verder werden uitgebreid. Wat entourage erbij maakt de sfeer gezellig. In de Maccabeën-tijd maakte men processies of optochten met takken in de hand. Later ging men wilgen en mirretakken vlechten, de loelab, welke men in de rechterhand hield, en in de linkerhand de paradijsappel of etrog (citroen). Op de 7e dag liep men zelfs 7x rond het brandofferaltair (ten einde nieuw leven te verkrijgen in de doodse en dorre natuur). Wij zien dat het volk graag iets voor ogen ziet, zoals dat vandaag de dag nog precies hetzelfde is. In de tijd van Yashua bereikte de feestvreugde haar hoogtepunt in de nacht tussen de 1e en 2e dag van het feest. In de voorhof der vrouwen werd vooraf een grote galarij gebouwd voor toeschouwers. Midden in de voorhof werden hoge vierarmige kandelaren geplaatst, en nadat deze waren aangestoken begon men de fakkeldans, eerst uitgevoerd door de voornaamste geestelijken van

Jeruzalem. Het Levietenkoor begeleidde met muziek en psalmen, staande op de trappen van de binnenste voorhof.

Met brandende toortsen zwaaiden men in het rond, en men had er een spreekwoord van gemaakt, nl.: *“Wie de vreugde van dit nachtfeest niet heeft meegemaakt, heeft zijn hele leven nog geen echte vreugde gezien!”*

Een driemaal herhaald trompetgeschal maakte een einde aan deze fakkeldans, n.l. bij het hanengekraai in de vroege morgen. Op deze feesten ging het er niet altijd even netjes aan toe. Uit de verdenking van Eli aangaande het gedrag van Hanna, 1Samuel 1:14-15, blijkt dat dronkenschap alsdan niet vreemd was. Hanna was immers ook op dit feest naar Silo gekomen! Vandaar dat Plutarchus een overeenkomst zag tussen het loofhuttenfeest en het Bacchusfeest der wijnoogst.

Juist op dit feest wilde men Yashua verzoeken, en men bracht Hem een vrouw in overspel, op heterdaad betrapt. Wat zou Hij nú doen? Yashua wist dat héél Jeruzalem tijdens dit feest één complete hoerenkast was, en dat álle geestelijken en gewone lieden zich te buiten gingen, netals bij carnaval. Dan komt Zijn feilloos antwoord: *“Wie van Ulieden zonder (deze) zonde is, werpe de eerste steen op haar!”* Allen waren geraakt in hun geweten en dropen stil af! Zie de werken van D. Baarslag.

Op dit feest werd -alleen op het sabbatsjaar- de Wet voorgelezen. Zo is loofhutten dan een verbondsfeest, doordat de wet werd voorgelezen en het verbond werd vernieuwd. Deuteronomium 31:9-13. Het was voor het volk tevens een feest van verwachting van de Messias, de grote koning David. Echter, juist op deze dag verkondigt Yashua iets geheel anders dan zij verwachtten, n.l. de verlossing uit zonde en dood. Daar stond het volk nooit bij stil, nee, als de Messias maar kwam en Zijn koninkrijk zou oprichten zou alles van goud worden! Om dit toe te lichten gebruikt Yashua de symboliek die zijzelf gebruikten op het Loofhuttenfeest, n.l. licht en water. Hij getuigde van Zichzelf dat Hij het Licht der wereld was, en ieder die in Hem zou geloven, zouden stromen van levend water uit diens binnenste vloeien, doelend op de Geest.

Het is wel ontvullend wat Yashua hier tegen hen zei. Niet te geloven! Zijn water had de eigenschap dat een ieder die ervan dronk tevens de dorst van anderen ermee kon stillen!

Deze uitspraak van Yashua moeten wij zien tegen de achtergrond van de laatste feestdag. De joden geloofden dat het water hetwelk bij het

offeraltaar was uitgegoten het vermogen bezat de regen te doen komen. Dit was voor hen een 'regenwonder', net zo als de heidense natuurreligies het zagen! Zo ver was men in die dagen reeds verheidenst! Door het regenwonder zou de dode aarde weer tot leven gewekt worden! Dus, het bloed van het altaar, en het water van Siloah stonden garant voor de regen!

De joden stelden het zich voor dat hier, bij het altaar in de tempel, het vergoten plengoffer en het water daarbij uit de gouden kruik, heel het heelal in beroering zette door mysterieuze krachten, zodat de weersgesteldheid erdoor zou omslaan. De onderwereld en de hemel werden erdoor omgevormd, dus een soort alchemisten-wonder!

Johannes laat zien, 19:34 dat JHWH een heel ánder regenwonder beoogt in Zijn Zoon, n.l. van Zijn Geest uit te storten op een Pinksterfeest, waarvoor

Een orthodoxe jood onderzoekt de loelaf

Yashua de dood in ging, en er bloed en water uit Zijn zijde vloeide voor het leven der wereld! Het licht van dit feest gebruikt Yashua om te wijzen op Zichzelf, zijnde het Licht der wereld; wie Hem volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar het licht des levens genieten. Wat moet dit profaan in de oren der joden hebben geklonken! Licht is leven, en zonder licht is leven ondenkbaar! Israël had in de woestijn gedwaald, en des nachts was de wolkkolom hun tot licht, waar Yashua naar wijst, dat Hij het licht is door deze aardse woestijn. Hij leidt uit het diensthuis der zonde en brengt in het nieuwe koninkrijk. Hij leidt de 'vreemdelingen' zoals Abraham naar de stad met fundamenten!

De tempelautoriteiten en geestelijken deden zich voorkomen alsof zij het licht voor de mensen waren. Zij hadden de kennis, het inzicht, en zij waren de 'geestelijke stand'. De schare die de wet niet kende was vervloekt. Tijdens de fakkeldans gaven zij als de geestelijken uitdrukking van hun voorname positie. Nee, zei Yashua, gij zijt het niet, het licht in u is duisternis. Ik ben het Licht! Dát klonk nog eens uitdagend!

Je moet het maar durven om de geestelijken zó in hun status aan te pakken!

Men moet goed opletten wat er tijdens dit Loofhuttenfeest was voorgevallen. Pilatus had een stel Zelotische Galileërs laten neersabelen door zijn soldaten bij het brandofferaltaar. Hun bloed werd aldaar gemengd met het bloed der offerdieren. Welk een tempelverontreiniging! Het altaar had asylrecht. En nu waren op die plaats nog wel liefst mensen gedood door heidense soldaten! Pilatus had gevaar gezien in deze Galileërs om een Messias koning uit te roepen.

Yashua was beducht voor dit gevaar en was 'als in het verborgen' naar dit feest gegaan. De achtste dag was de gevaarlijkste dag voor zulk een opstand, want juist dan liepen allen in processie met twijgen in de hand, al dromend van de grote Verlosser, waardoor ook de Romeinen onderworpen zouden worden. Iemand met een Messiaspretentie moest op deze dag zijn slag zien te slaan! De Galileërs kwamen onder het mom om dieren te offeren, maar maakten op het tempelplein zich gereed voor een revolutie. Pilatus zag dit en sloeg er op los. Achtien Galileërs vluchten naar de toren van Siloam. Pilatus plaatste daar stormrammen tegen zodat de toren viel en alle achttien stierven. Meent niet, zei Yashua, dat deze mensen grotere zondaars waren dan jullie! De joden vonden dat op zulke zondaars, die nog wel op een feestsabbat een revolutie wilden ontknopen, geen zegen kon rusten! Terecht waren zij in hun ogen door de Romeinen gedood. Yashua had echter een andere mening!

Deze Galileërs die het zwaard hadden genomen om de Romeinen van de heilige plaatsen en uit het land te verdrijven, behoorden tot degenen die een aards Messias verwachtten. Die geest had heel het volk in bezit genomen, en daarom, zei Yashua, zal jullie ditzelfde lot treffen! Indien jullie je niet bekeert zal het jullie evenzo vergaan!

Dit brengt ons naar de tijd waarin wij nu leven, en waarin de joden steeds weer teruggrijpen naar de wereldlijke macht zonder de ware Messias. Op eigen houtje zijn zij een wereldlijke staat gaan oprichten, en ook hiervan zegt Yashua profetisch dat, indien zij zich niet bekeren -en daar ziet het naar uit- zullen zij evenzo omkomen, door een geweldig bloedbad! De joden hebben de tijd gehad, lang genoeg, om tot bekering te komen, om vruchten der bekering waardig voort te brengen. Zij hebben geen vruchten voortgebracht en zijn identiek aan de onvruchtbare vijgenboom, die omgehakt zal worden!

Het Loofhuttenfeest brengt ons naar iets totaal nieuws, n.l. de wederoprichting van de twaalf stammen Israëls en de vervallen hut van David. Dit is de grote inzameling van verstrooide Israëlieten uit alle volkeren!

Loofhuttenfeest beeldt deze grote inzameling uit tijdens het duizendjarig vrede-rijk, of Messiaans Vrede-rijk. Dán zullen er levende wateren uit Jeruzalem vlieden, letterlijk en figuurlijk. Dit rijk van Yashua zal heerschappij gaan voeren over de volkeren der aarde, die nog steeds bestaan uit sterfelijke mensen. Wat betekent het dat de aartsvaders en alle gelovigen nadien nog slechts erfgenamen waren, en zij het bezit ervan nog niet hadden? Welnu, het duizendjarig vrede-rijk is een soort overgangsfase naar het definitieve Koninkrijk van Jahweh, hetwelk wij zullen beërven. Dat Koninkrijk is dé grote erfenis!

In het Messiaans vrede-rijk krijgen de mensen (Israëlieten) de tijd om de beloften te beërven, hun eigen natuur te overwinnen en karakter te vormen voor het Koninkrijk. Dit vindt dan plaats onder veel gunstiger omstandigheden dan voorheen, daar de Boze gebonden is. Alles is evenwel nog betrekkelijk en sterfelijk, pas ná dit vrede-rijk komt de onbeweeglijke situatie. De eerstelingen-oogst is reeds binnengehaald, dat is de eerste opstanding aan het begin van het vrede-rijk. In het vrede-rijk komt de grote inzameling. Pas nadat Yashua en Zijn Gemeente in de 1000 jaren heerschappij hebben gevoerd, zal Hij de (Israël) volkeren tot zich nemen en zeggen: Beërft het Koninkrijk, Mattheus 25:34.

Dit zijn de schapen! De bokken (andere niet-Israëlvolken) zullen aan de linkerhand komen te staan. Juist op dit laatste loofhuttenfeest maakt Yashua Zich bekend als de Goede Herder. In Johannes 10 identificeert Hij Zijn eigen schapen, en zegt tot de joden dat zij niet van Zijn schapen zijn. In Joh.8 was het dispuut gaande waarin Yashua hen 'slangenzaad' noemt. Hun vader identificeerde Hij als de duivel!

Het loofhuttenfeest duurt zeven dagen, en het tijdvak (aioon) der bewegelijke dingen zal waarschijnlijk ook 7000 jaren duren, dat is zeven dagen van 1000 jaar. Van Adam tot Christus 4000 je, en daarna nog 2000. Aan het eind van het loofhuttenfeest is er dus nóg een feest, het Slotfeest. Dát is dé grote dag van het feest. Johannes 7:37. Dit ziet op de tweede opstanding aan het eind van de 1000 jaren, Openbaring 20:5, de dag des oordeels, Mattheus 10:15. Dan pas zal Zijn Geest komen over alle vlees.

De Gemeente heeft haar Pinksteren gehad, maar het nationale herstelde Israël der twaalf stammen zal aan het eind van het vrede-rijk haar Pinksteren ontvangen als stromen van levend water! Het ziet op de voltooiing en afronding van het voornemen van JHWH. Alsnu zal er een nieuwe (vernieuwde) hemel en aarde zijn. Zo werpt Loofhuttenfeest een schaduw achterwaarts, als een herinnering aan het woestijnleven, én, het werpt een lichtstraal voorwaarts naar het Messiaans vrede-rijk, waarna het definitieve Rijk van JHWH zal komen!

De offers tijdens het Loofhuttenfeest, zie Numeri 29, waren in totaal 70 stierkalveren. Het stierkalf is symbool van kracht en vruchtbaarheid. Daarnaast werden er elke dag twee rammen en 14 lammeren, plus één geitenbok als zondoffer gebracht. Van de 70 stieren werden er op de eerste dag 13 geofferd, op de tweede dag 12, op de derde dag 11, op de vierde dag 10, op de vijfde dag 9, op de zesde dag 8, op de zevende dag 7. De aflopende reeks toont ons dat wij in onze natuurlijke en zondige driften steeds een toon lager moeten zingen, totdat wij bij het getal zeven uitkomen, het sabbatsgetal, waar wij in Elohim de ware rust vinden. Wij zullen alleen het leven en de rust van Elohim hebben te verwachten. De grondgedachte van het Reinigingsfeest (Yom Kippoer) is: zónder bloedstorting geen vergeving (reiniging). De grondgedachte bij het Loofhuttenfeest, vijf dagen erna: Er is geen waarachtige levensvreugd en vrede zónder eerst gereinigd te zijn. Alle vreugde en aardse voordelen zijn vruchten van de reiniging. De ware vreugde komt van Boven en is niet kunstmatig tot stand te brengen.

Betekenis van het Loofhuttenfeest voor de toekomst

Het volk Israël is uitverkoren om de naam van Elohim en Jahweh aan alle volkeren bekend te maken. Het gaat in de Bijbel steeds over de uitverkiezing van één volk, en uit dat volk concentreert het zich daarna om één groep, de medebestuurders met Christus/de Gemeente. Allereerst concentreert zich natuurlijk alles om de Koning, de Vorst van het Rijk der Hemelen op aarde, tijdens het Vrede-rijk van 1000 jaren.

Israël is een volk zoals alle andere volkeren en functioneert in de geschiedenis normaal mee met alle andere volkeren, niet beter, doch eerder slechter. Met dit verschil dat de God van Israël wel geheel anders is dan alle goden der volkeren. Hij is de Elohim der verkiezing. Hij geeft aan een

volk een bepaalde roeping, opdracht en bestemming, nl. om te getuigen, te regeren en te heersen.

Met dat uitgekozen volk maakte Hij een verbond. Ook al schendt en verbreekt het volk van haar zijde dat verbond, Elohim blijft getrouw en hernieuwt tenslotte Zijn verbond. In het verbond met Abraham, Izaak en Jakob is er geen sprake van Oud en Nieuw. Het betreft altijd een en het zelfde verbond, dat onvoorwaardelijk is, dat van geen wankelen weet, voor één en hetzelfde volk, dat na verval weer hersteld wordt. Het her-nieuwde verbond betreft dus steeds weer Israël, de Huizen Juda en Israël, Jer.30-33.

Roeping en verbond

Op Israël blijft de roeping en verkiezing rusten, voor altijd, ook na verval en na herstel. Elohim's roeping is onberouwelijk. In Romeinen 9:4 staat dat "hunner de verbonden en beloften zijn", terwijl veel oude handschriften hier juist enkelvoud "verbond" hebben staan. En dat is juist, want het betreft slechts altijd dat ene verbond.

De roeping om het Rijk van Elohim te verkondigen en te demonstreren, met daarbij de genadegiften, zijn onberouwelijk en onherroepbaar van Elohim's zijde, Romeinen 11:29.

Op Pinksteren spraken de Apostelen dan ook uitsluitend tegen de daar aanwezige "Israëlitische mannen", om tot de "einden der aarde" te gaan en de roeping der verkiezing te vervullen! Handelingen 2:22, 13:16. Die "einden der aarde", ziet vooreerst op het Noord Westen van Europa en Zuid Afrika, en verder op hun nazaten die wereldwijd verspreid zijn. Zach. 6:9

Al loopt het met Israël en de boodschappers van Elohim's gerechtigheid soms heel slecht af, zodat er mogelijk nog maar één ware boodschapper in heel een land is, dan is deze toch de vertegenwoordiger van heel het volk, die in naam van gans Israël de gerechtigheid van Elohim's waarheid aan Israël en de volkeren verkondigt en alzo de roeping van Israël vervult.

Dat is in de eerste plaats in Christus vervuld, maar het vindt daarna ook plaats met Zijn waarachtige volgelingen en getuigen.

Israël is de "sjaliach", de gezondene, hetwelk veelal ten onrechte als "de zendeling" wordt vertaald. Het gaat hier om gezanten van Christus en van Godswege, die het volk Israël -de verloren schapen- bidden om zich met

Elohim te laten verzoenen, zie *2 Corinthe 5:20* *Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen.*

De kerk is zending gaan bedrijven en zendelingen gaan uitzenden, doordat zij haar eigen identiteit en Elohim's opdracht niet meer kende, zodat de kerk meende dat "heidenen" de barbaren en vreemde volkeren en rassen betrof. De kerk rekende zichzelf eveneens tot de heidenen. Maar meer nog zag de kerk brood in de zending om daarmee haar machtsgebied fors uit te breiden.

Ook de joden kenden zendingsijver, maar die werd hun fataal. Zij omreisden stad en land om jodengenoten te maken, maar maakten daarna van hen kinderen der hel, *Mattheus 23:15*. Zij waren blind in hun ijver. Vandaar dat zij zelfs de Messias niet (h)erkenden als zijnde de enige Goede Herder der schapen (Israëlieten). De joden dachten puur nationalistisch, star en behoudend, omdat zij zichzelf zagen als zijnde de nog enige overgebleven takken aan de Israël-Olijfboom. Zij hebben het dan ook van de Heiland niet kunnen verdragen dat Hij de grenzen tussen Israël (wat zij nog als Israël zagen, nl. het jodendom) en de zogenaamde gojim overschreed, door in Galilea en Samaria te gaan prediken.

Dat juist onder die in hun ogen verachte gojim de verloren schapen van het Huis Israëls zaten wisten zij, maar was hun te veel van het goede. Zij zagen hoe de Heiland bezig was, de in hun ogen afgebroken takken, dus vreemde loten, weer op te rapen en op de Israël-stam wederom in te enten tussen de bestaande takken in. Daarmede gaf de Heiland die gojim-takken dezelfde rechten als de joden-takken, en dat was voor de joden godslasterlijk, onverteerbaar en des duivels. (De uitdrukking "de Joden", ziet meest op de leiding, de Sadduceeën, die praktische geheel Edomitisch was).

Uit die zogenaamde wilde loten, in werkelijkheid dus de voorheen door ongehoorzaamheid afgebroken natuurlijke takken, bouwde Christus Zijn Gemeente. Wel, wel, dat ook nog, dachten de joden!

Echter, Christus bouwde geen nieuw Israël, geen geestelijk Israël, maar hernieuwde Zijn eigen volk, het oude bondsvolk Israël. Opmerkelijk daarbij is, dat de nog jonge kerk zelfs tot in de tweede eeuw zichzelf als het ware Israël heeft gezien en lange tijd Israëlitisch is blijven denken, hoewel de joodse invloeden zich ook kenbaar maakten. Het Israël-denken der

vroege kerk zette zich jammer genoeg niet voort als een belijdenis, maar als eredienst. En om die oorzaak werd zij vervolgd door de heersende machten. Met de tijd dat de kerk dogmatisch ging denken, vervloog het Israël-bewustzijn en trad het joodse denken op de voorgrond, zodat wij de eredienst der kerk mogen zien als een kopie van de synagoge.

In de kerk bleef Israël en het jodendom wel voortleven temidden der volkeren, maar raakte Israël in vergetelheid en nam de joodse invloed de leiding, zodat men nu zelfs gaat spreken dat de kerk joodse wortels zou hebben. Pas is de 3e eeuw ging de kerk zichzelf losmaken van het jodendom (uit haat) en ging zij zichzelf zien als het "geestelijk Israël". De joden hadden in de ogen der kerk afgedaan. En dat is juist! Alleen dat de kerk in de plaats van Israël zou zijn gekomen, is onjuist! Israël bestaat en is blijven bestaan, niet als kerk, maar als verstrooide schapen.

Genoemde verschuivingen worden door de kerkhistorici en theologen nooit naar tevredenheid uitgelegd en beschreven, dat nemen we hen hoogst kwalijk. Vandaar dat er ook nog nooit een van hen een juiste uitleg heeft kunnen of willen geven aan *Romeinen 11:17* *En zo enige der takken afgebroken zijn, en gij, een wilde olijfboom zijnde, in derzelver plaats zijt ingeënt, en des wortels en der vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijt geworden,*

De SV heeft, dat de wilde takken **in de plaats van** de oorspronkelijke takken zijn inge-ent. Echter, het Griekse autois betekent niet "*in de plaats van*", maar "*in hun midden*", dus tussen de anderen in! NBG heeft "daartussen". In *Romeinen 11:17* is ook sprake van "enkelen", en in *11:25* van een "deel". Dat wijst op het geringe deel, waarbij alle anderen afvallen en niet meer mee doen. Dus niet het aantal en percentage beslist, maar het principe. In hen, in de schapen, die Yashua (h)erkennen, loopt de lijn van het ware Israël voort! Mijn schapen kennen Mijn stem, en Ik geef hun het eeuwige leven!, zie *Johannes 10:27*. Wij komen later op de verkiezing in de Romeinenbrief terug.

Elohim is het verkiezende onderwerp, Israël is steeds het verkiezende voorwerp. Niet omdat het volk beter was dan andere schaaповolkeren, want wanneer de positieve kwaliteiten van andere volkeren de doorslag bij de verkiezing zouden geven, zouden wellicht anderen er beter uitkomen dan Israël. Het is altijd Elohim die verkiest, niet om de positieve kwaliteiten in een volk. Er is in een volk of individu geen enkele kwaliteit waarom

Elohim het of hem zou verkiezen. Iedereen heeft zijn weg verdorven, allen hebben gezondigd en derven Zijn heerlijkheid. Niet dat Elohim helemaal naar niets ziet. Hij zoekt juist naar Zijn eigen zaadlijn en niet naar de zaadlijn van de boze, Genesis 3:15.

Heel de geschiedenis van Israël wordt door de uitverkiezing van Elohim gedragen. Het Hebreeuwse bachar is verkiezen. Dat geldt het verkiezen van de cultusplaats, en ook het verkiezen van het volk, Deuteronomium 4:37, 7:6-7, 10:15, 14:2. De verkiezing geschiedde geheel uit liefde, tot het veilig stellen van Elohims eigen zaadlijn, tot heil des volks, als zijnde Zijn eigendomsvolk. De gehele wereld behoorde aan Elohim toe. Satan is door zijn rebellie en opstand de “overste dezer wereld” geworden. Elohim is bezig de wereld weer aan Zich te verbinden door deze te bevrijden van de satan. Denk aan de weggaande bok naar Azazel. Satan moet onttroond worden. Midden in die strijd tussen Elohim en satan staan wij op deze aarde geplaatst, als in een door satan bezet gebied.

In het plan der verlossing, om het zo maar te noemen, heeft Elohim Israël de hoofdplaats toegekend, als draagster van het heilige zaad, zodat Israël een bevoorrechte plaats inneemt, Deuteronomium 10:15. Elohim verwacht van het volk trouw en wederliefde. Bij ontrouw kan Israël zelfs tijdelijk worden terug gewezen, naar een plaats onder de heiden-volkeren. Het middel om het volk te reinigen en tot gehoorzaamheid te brengen is, een strafperiode opleggen (zeven tijden van 360 jaren = 2520 jaren).

In Amos staat o.a. de verkiezing, 3:2 *Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken.* En 1Kon.8:53; Psalm 147.

Verwerping

Verwerping als keerzijde der verkiezing is altijd tijdelijk. Het is onjuist te denken dat de niet-verkorenen als keerzijde van de medaille verworpen zouden zijn. Nee, slechts een verkorene kan verworpen worden, tijdelijk, zoals met het volk Israël is geschied.

Daarvan zegt Hos.2:1-12 dat het lot van een verworpen verkorene erger is dan van iemand die niet verkoren was. De verworpene draagt het uitwendige kenmerk der verkiezing, en heeft gelukkig tegelijk iets in zich, dat weer hersteld kan worden, Ezechiël 16:60, Hos. 2:6.

De tegenstelling van verkiezing (bachar) is verwerpen (ma'as), zie 1Samuel 15:23, Jesaja 7:15, 41:9, Jeremia 33:24.

De zegen en de vloek van Israël staan niet regelrecht in verband met de verkiezing en verwerping. Zegeningen staan wél in verband met de gehoorzaamheid, vloeken met ongehoorzaamheid. Door ongehoorzaamheid kan het volk zelfs verdeld worden en te gronde gaan. Echter niet op die manier dat het volk ooit definitief zou worden uitgeschakeld. De straf, het oordeel, heeft een doel, nl. de wederaanneming. Daarom gaat het in Deuteronomium 30, de bekering. Men zou uit de felheid van Deuteronomium 28:15vv verwachten dat er geen enkel uitzicht over zou blijven op herstel. Dat is gelukkig gezichtsbedrog, daar het verbond nooit vernietigd kan worden. Zijn trouw aan Israël blijft ongeschonden. Daarvan zingen wij in de psalmen, dat Hij Zijn trouw aan Israël nooit heeft gekrenkt!

Juda, Israël en Jeruzalem kunnen tijdelijk verworpen worden, 2Koningen 17:20, 23:27. En daarbij lezen wij nog niets over herstel. De verwerping maakt echter de verkiezing nooit ongedaan. Op de verwerping volgt, na een strafperiode, de wederaanneming. Daarover wordt heel nadrukkelijk in Jeremia 30-33 gesproken, het hernieuwde verbond, zie 33:23-26.

Er blijft altijd herstel, dat is de boodschap voor het toekomstig Israël. De verwerping als een onveranderlijk raadsbesluit van Elohim, kent de Bijbel niet. De verkiezing van Israël is heel duidelijk een verkiezing tot heil, allereerst voor het volk Israël zelf, daarna via het volk Israël naar de andere volkeren van het vrouwenzaad der wereld. In die verkiezing is Jahweh de Verlosser en Drager van Israël. Wil het volk in de verkiezing blijven, is gehoorzaamheid vereist. Bij overtreding volgt straf, met als doel het volk te reinigen tot wederaanneming. In Jesaja 42:1-7 en 49:1-7 wordt gesproken over de “uitverkoren knecht”, waar de uitverkorene (de bachir) gelijk staat met de knecht (ebed). Dat duidt op de zeer hoge en heel bijzondere roeping van de knecht Israël, nl. om het heil door te geven aan heel de wereld. Immers, de wereld moet teruggebracht worden onder de heerschappij van Christus door Zijn Gemeente, waarna Elohim Zelf alles in allen zal zijn. Dat nu is de betekenis van het Loofhuttenfeest, ziende op het Messiaans Vrederijk van 1000 jaren, waarin de Christusregering plaats heeft, om alle vijandelijke machten de onttronen.

Israël zal in die tijd alle schaaповolkeren bekendmaken met het heil. De bokvolkeren vallen daarbuiten. De bokken zullen van de schapen worden gescheiden door de Engelen. Tegen de bokken zal Hij uitgaan met grote grimmigheid en kracht, Jesaja 42:13-15., met het doel Zijn volk te verlossen, als eindresultaat van de strijd, die begon in Genesis 3:15. Dan pas komt de verlossing van Boven als stromen op een dorstig land, en zal de hele aarde Elohim's heil zien, Jesaja 52:10. De wereldorde zal worden vernieuwd, satan ontroond en Elohim alles in allen zijn. Er is dan ook in de ganse Schrift geen sprake van een universele zendingsoverdracht, die wereldwijd zou zijn en alle rassen zou omvatten. Nee, er is wel de verkondiging van heil aan Israël, waarna van Israël het Apostolaat uitgaat tot de schaaповolkeren, het vrouwenzaad. Dus in zekere zin universeel, omvattend alle schaaповolkeren, zoals de roep uit Jesaja 45:22.

Tijdelijk verwerpt Elohim Zijn ongehoorzame volk, en vandaar dat Zacharia spreekt over een *wederom* aannemen van Zijn volk, Zach.1:17, 2:16, 3:2. Dat wil zeggen, opnieuw aannemen. Dus waren zij tevoren reeds uitverkoren, doch tijdelijk afgefallen en opzij gezet, aan de heidenen gelijk geworden, en na een straf-tijd weer in aanmerking gekomen voor herstel en wederaanneming. In zeer grote ontferming keert JHWH weder tot Zijn volk! Israël en Jeruzalem worden eveneens weer aangenomen en gebouwd. Dat houdt niet in dat zulks vanzelfsprekend op dezelfde plaats als voorheen dient te geschieden, zoals zo vele christenen denken. Als JHWH Jeruzalem weer verkiest, ziet dit op een nieuwe verkiezing, waarin Hij vrij is om Jeruzalem op een geheel andere plaats te lokaliseren en te bouwen dan voorheen. JHWH is niet sentimenteel of emotioneel gebonden aan een oude plek ergens in het Midden-Oosten.

Waarom niet? Omdat momenteel satan als overste van deze wereld het oude Jeruzalem en land aldaar in bezit heeft genomen en aldaar zijn slangenzaadlijn heeft neer gezet, zoals in Ezechiël 35-36 staat beschreven.

Opnieuw verkiezen

Het te herstellen Israël uit het vrouwenzaad (de schaaповolkeren) heeft Jahweh veilig gesteld in een voor hen "bestelde plaats", 2 Sam.7:10, in een kuststreek, hoog in het Noorden, aan de rand van het continent. Daar heeft Hij Zijn Geest tot rust laten komen, zie Zach.6:8. Daar gaat Hij al Zijn

schapen op het droge brengen, bezoeken en Jeruzalem herstellen, dorpsgewijs.

Ook heeft Elohim een ander deel van Zijn schapen in veiligheid gebracht over de rivier van Kush, in Zuid Afrika, ook al lijkt het gevaar daar heel groot te worden. Dat is een broedervolk van de schapen in Noord/West Europa. Daarover gaat het in Zacharia, waarover de dochter Sion vreugde zal bedrijven, 2:10. Elohim zal Jeruzalem weer opnieuw verkiezen, als plaats waar Hij in het midden van Zijn volk zal wonen. Dit opnieuw verkiezen is geen toestand, maar een Godsdaad die op een zeker tijdstip zal plaats hebben, met als doel Israël tot heil en zegen op aarde te stellen, Zach.2:11. Opnieuw verkiezen houdt in dat er reeds een verkiezing was, die gevolgd werd door een tijdelijke verwerping, na ongehoorzaamheid. Jahweh verkiest echter nooit om te verwerpen, zoals Augustinus, Calvijn en Dordt dat leerden. Elohim verwerpt, om het volk in de smeltoven te brengen, hen te louteren, opdat zij zich bekeren tot wederaanneming. Van verwerping is slechts sprake binnen de verkiezing, en nooit als keerzijde van de verkiezing. Vandaar dat Paulus in Romeinen 11:1-2 zich afvraagt of Elohim zijn volk voor altijd had verstoten. Nee, dat niet, zegt Paulus. Hij spreekt hier over Israël, het volk der twaalf stammen. De afgebroken takken zijn nooit verbrand en vernietigd, maar tijdelijk terzijde gesteld. Tenslotte zal geheel Israël zalig worden, Romeinen 11:26.

De verwerping is niet definitief, niet een eeuwig raadsbesluit van Elohim, als keerzijde van de verkiezing. De verwerping dient de verkiezing. Door Christus, als de Knecht van Israël, worden alle verloren schapen weer bezocht en opgericht, Jesaja 49:6, Romeinen 11:26.

Misverstane verkiezing

De joden hebben de verkiezing misverstaan. Zij dachten dat de verkiezing van Israël (dus van de joden, die nog als enigen van Israël waren over gebleven) een goddelijk voorrecht was, dat alleen hun te beurt was gevallen. Nee, Elohim's liefde voor Israël houdt niet in dat Hij de andere schaaповolkeren op aarde van Zijn liefde uitsluit. De joden lieten de andere volkeren naar de gehenna/hel (vuurplaats) verwijzen en keken minderwaardig op hen neer. De joden waren trots, arrogant op het feit tot het uitverkoren volk te behoren. Zij waren met afkeer vervuld jegens allen die daarbuiten vielen, de gojim. Op die wijze groeide de verkiezing uit tot verwaandheid. Niet het nationale aspect, het bestaan en voortbestaan van

het volk Israël, was voor de joden het bijzondere van de verkiezing. Het ging de joden meer om het individuele aspect, nl. een Israëliet, dan wel een jood te zijn. Zij koppelden Elohim's trouw aan hun wets-gehoorzaamheid, dus zwoegden zij dagelijks voort om de gelijkschakeling, om Elohim's gerechtigheid en hun eigen wets-gerechtigheid in evenwicht te houden. Op dit gegeven liet men de zekerheid van het persoonlijke heil rusten. Tevens dachten de joden al na over het vraagstuk van de voorbeschikking. Zij geloofden dat alles uit een door Elohim vooruit bepaald lot werd voorbeschikt, Josephus 18e boek, 1,3.

Onze Heiland kende deze verkiezingsgedachte der joden wel. Hij heeft hun nooit een theologische uiteenzetting gegeven van Zijn gedachte daarover. Wel gaf Hij in Mattheus 10:5 zijn discipelen de volgende opdracht: *Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. 6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. 7 En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.*

Bij Marcus, Lucas en Johannes ontbreken echter de laatste woorden, dat de discipelen liever naar de verloren schapen moesten gaan.

Yashua wilde niet dat Zijn discipelen uitsluitend binnen de grenzen van het jodendom zouden werken, maar dat zij naar de verloren schapen van het huis Israël zouden gaan, die aan de gojim gelijk waren geworden. Wel beperkte Yashua Zijn arbeid tot laatstgenoemden. Allereerst kwam Hij tot de Zijnen, tot hen die er aanspraak op maakten de Zijnen te zijn, nl. de joden. Zij verwierpen Hem echter.

Vandaar dat Yashua het overgrote deel van zijn tijd tijdens Zijn missie buiten het jodendom vertoefde en benutte. Het meeste was Hij in Galilea der heidenen (dat waren Benjaminiten). Alle Apostelen waren Galileërs, behalve Judas. Ook ging Hij wel naar Samaria en de delen van Tyrus, Marcus 7:24/30.

Van degenen die Hij daar ontmoette zei Hij dat zij behoorden tot de etnon (heiden/volkeren), dat zijn de Israël/volkeren die aan de heidenen gelijk waren geworden. Hunner was echter het koninkrijk, Mattheus 8:11. Zij die zich tot kinderen der Koninkrijks rekenden, werden buiten geworpen. Eerst zullen de verloren schapen delen in het heil, de Israëlvolkeren Genesis

48:19, en daarna alle andere schaaповolkeren op aarde. Dat zijn de volkeren buiten Israël, zoals van Jafeth en de andere zonen van Abraham.

De joden werden het eerst genodigd tot het heil, Mattheus 22:1/14, maar wilden niet komen. Dat is toch het toppunt, dat is toch verschrikkelijk en afschrikwekkend. De Messias was juist voor hen gekomen en liet hen het eerste kiezen. Hoe kon dit restje van Israël Hem dan toch verwerpen?

Dat kan alleen als het restje Israëls geen écht Israël meer was, maar verworpen was door vermenging en gedwongen inlijving tot een wolf in schaapskleren. Dat is de werkelijkheid der joden, waar Ezau zich heeft vermomd als Jakob.

Mattheus 21:43 *Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt. 44 En wie op dezen steen valt, die zal verpletterd worden; en op wien hij valt, dien zal hij vermorzelen.*

De joden, de nog enige tak aan de Israël-boom, bleek wel een natuurlijke tak te zijn, maar dan één die onvruchtbaar was geworden, dus een wilde loot. Een vruchtbare natuurlijke tak zou Israëls Messias met beide armen hebben aanvaard en vastgehouden. Dat was wél het geval met de vruchtbare takken, die door ongeloof afgebroken waren en tijdelijk opzij waren gesteld, nl. de verloren schapen, die vervreemd waren van de verbonden en beloften, Efeze 2:11 *Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt; 12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld. 13 Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus.*

Zij werden identiteitsbewust en namen de Messias wél aan als hun Koning. Zij werden de eerstelingenooft. De kerk van de 3e eeuw heeft van de joden hun apocalyptische uitverkiezingsleer overgenomen, door van de dynamische verkiezing van Israël als volk, een statische en bekrompen verkiezingsleer te maken, waarbij het niet meer zozeer om het nationale aspect gaat, maar om het individuele. Dan gaat het slechts om de mens, om de gelovige die zich van zijn verkiezing verzekerd weet. Dit misverstand heeft zich door Augustinus laten beschrijven en is tot een dogma uitgegroeid, hetwelk door Calvijn en Dordt is overgenomen.

Wat heeft de Heiland in werkelijkheid bedoeld met de uitdrukking “uitverkorenen”? Zie Mattheus 24:31, Luk.18:7.

Uit de woorden van de Heiland blijkt helemaal niet dat de verkiezing van het individu en diens toekomstig heil het hoofdmotief is. Het gaat immers om het ware geloof! En naast het geloof gaat het om de vruchten, Mattheus 25:40/45, en niet om individuele verkiezing..

Yashua heeft aan de verkiezing niet het principe van een goddelijke voorkeur verbonden, die gebaseerd zou zijn op een eeuwig en onveranderlijk raadsbesluit. Altijd blijft een mens, ook al is hij een waar gelovige, en een volk al is het gelovig, verantwoordelijk voor zijn daden. Mattheus 22:14 spreekt dan ook over de vele geroepenen, die als zodanig allen uitverkoren waren doordat de roeping tot hen kwam, maar die hun verkiezing niet bevestigden, die geen gehoor gaven aan de roeping, die welgemeend was. Dus heel weinigen lieten zich daadwerkelijk uitkiezen. De verkiezing wordt immers bekrachtigd in het aannemen van de Heiland en Zijn heil. Nergens noemt Yashua de verloren schapen die tot het geloof kwamen “uitverkorenen”.

Paulus daarentegen noemt de gelovigen uit de etnon, “heiden/volkeren, der verloren schapen van Israël”, wél uitverkorenen, dus Israëlieten. Hij wijst immers in Efeze 2 op het feit dat zij metterdaad echte Israëlieten waren en zijn. Zij worden uitverkorenen genoemd omdat zij in Christus als de Uitverkorene zijn inbegrepen. In Christus hadden zij door het geloof weer verbinding gekregen met Israël, waartoe zij in werkelijkheid ooit behoord hadden. Hunner zijn de verbonden en beloften. Zij waren slechts tijdelijk ervan vervreemd. In Christus zijn zij uitverkoren van voor de grondlegging der wereld, terwijl het nationale Israël uitverkoren is als volk vanaf de grondlegging der wereld.

De verkiezing zoals beschreven in Romeinen 9-11:

Uit hfst..9:6-29 blijkt dat Elohim zijn beloften van volkomen heil nooit gegeven heeft aan het gehele volk. In Abraham ging de belofte over op Izaak, niet op Ismael en de zonen van Ketura. Van Izaak ging de belofte slechts over op Jakob en niet op Ezau.

De maatstaf om de beloften te verkrijgen is uitwendig gezien de vrucht, de werken van de persoon. Aan de vrucht wordt de boom gekend, en dat is de aan ons geopenbaarde zijde van de verkiezing. De voor ons verborgen zijde

ervan staat in Romeinen 9:11 beschreven, omdat Elohim wel weet wat voor vlees Hij in de kuip heeft. Wat voor ons een vraag is, omdat wij niet het hart en de juiste afstamming kunnen beoordelen, is voor Hem een weet.

Verwerping slaat dan ook op de verharding des harten, 11:15, de afwijzing van het heil. Wanneer de ingeënte takken niet in de gehoorzaamheid van Elohim blijven, kunnen ze ook weer afgebroken worden.

Niet alleen de wetsgerechtigheid, niet alleen het lidmaatschap van Israël, bepalen het delen in het heil. Het is uitwendig gezien onze gehoorzaamheid, en daarachter liggend Elohim's ontferming. Dat wij gehoorzamen is uitsluitend Zijn genade!

Hoe zit het dan met degenen die zich verhardden? Die verharding is als een schiftingsproces, hetwelk doorgaat tot er alleen nog maar ware Israëlieten overig zijn, en alsdan is Israëls volheid er, 11:25. Dan neemt ook de verharding een einde. Dan zullen de Engelen als de maaiers uitgaan en alles wat niet echt vrouwenzaad en Israël is -het onkruid-, afmaaien en samenbundelen en naar buiten brengen om verbrand te worden, zie Mattheus 13:30.

Dit ziet uiteraard op het aardse volk Israël en niet op de Gemeente uit Israël, de geestelijke kern ervan, Galaten 6:16. Het gaat alsdan om het gehele aardse Israël dat er in de eindtijd nog is, hetwelk verzameld is. Dan is er de eerste opstanding, waar de Gemeente als eerstelingen uit Israël opstaat en onverderfelijkheid verkrijgt. Alsdan is er geen ziftingsproces binnen Israël meer gaande. Het onkruid is door de Engelen, die exact weten wat wel en niet goed zaad is, gesorteerd en verwijderd. Zie Romeinen 9:6.

Het zijn de Ezau-volkeren, het onkruid, dat zichzelf rijp heeft gemaakt voor de oogst, het oordeel, Romeinen 9:22. Toeberaid wil zeggen, doen rijpen. Dus is er geen sprake van een eeuwige voorbestemming onzerzijds, maar van een afwachtende houding van Elohim, om te zien welke vruchten een volk en de personen in dat volk zullen voortbrengen. Dat is het tijdvak om de vruchten te laten rijpen.

Samenvatting

Het heilshandelen van Elohim is wonderbaar, maar toch ook weer niet zo heel vreemd. Het gaat er heel eerlijk aan toe. Ook Ezau krijgt de tijd om te

laten zien wat hij is en kan. Wij zien in Elohims heilshandelen aanvankelijk een versmalling optreden. Uit alle mensen nam Hij Abraham. Uit alle volkeren nam Hij Israël. Uit Israël nam Hij Juda, en uit Juda nam Hij David. Daar kwam de Silo uit, de Messias, zoals in 2 Sam.7:15-16 staat aangekondigd, om over de wereld te regeren in rechtmatigheid.

Uit David versmalt zich de kring tot de Spruit, de Zémach of Begroeiing, die in de eindtijd het koningschap over Israël zal verkrijgen. Eerst is er in het midden der tijden de lijdende Knecht, Yashua ha Messiah, Israëls Verlosser. Deze zal eens weer uit het hemelse Sion blinkend verschijnen. In Hem komen alle lijnen weer tezamen van Elohims heilshandelen. Uit Hem komt de verbreding, zodat het heil via de Gemeente uitgaat naar de twaalf stammen, en van het herstelde Israël naar de schaapvolkeren, en tenslotte naar heel de wereld, die gezuiverd en onder de heerschappij van Christus is gekomen. Dat nu is de betekenis van het Loofhutzenfeest.

Jesaja 54:6 geeft een helder zicht op de situatie van Israël als vrouw van Jahweh, die de scheidbrief heeft ontvangen, voor een ogenblik verlaten is geweest tijdens de strafperiode van 7 perioden, maar evenwel de huisvrouw der jeugd bleef en weer aangenomen zal worden. Het verbond des vredes weet van geen wankelen. Jahweh blijft Zijn volk Israël getrouw. Wat een wonder!

Psalm

Hij heeft gedacht aan Zijn genade
Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt

Ps..118:1.

Laat ieder 's HEEREN goedheid loven;
Want goed is d' Oppermajesteit:
Zijn goedheid gaat het al te boven;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!
Laat Isrel nu Gods goedheid loven,
En zeggen; „Roemt Gods majesteit;
Zijn goedheid gaat het al te boven;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!"